

Primer recull de prosa de Miquel Bosch i Jover. Esbós d'anecdotari

ANTONI MAS I BIGAS (ed.)
Ajuntament de Balenyà 2021
282 pàgines

Si bé amb entrebancs per culpa de la pandèmia, ja ha pogut sortir a la llum el llibre indicat en el títol d'aquesta ressenya. Es tractava de recollir la prosa de Miquel Bosch i Jover (Calders, Moianès, 1900 – Balenyà, Osona, 1960), de qui ja abans s'havia recollit la poesia (1994) i s'havia publicat una miscel·lània (2003). I és que era un mestre de minyons —format a Lleida, després d'haver viscut a Artés (Bages)— compromès amb l'espiritualitat, amb el país i amb la cultura. Per tant, convenia que no es perdés el seu llegat. Això ha estat obra, sobretot, d'Antoni Mas i Bigas, un balenyanenc igualment compromès.

El volum —precedit de diverses introduccions i seguit d'un anecdotari a càrrec d'un fill del mestre, Marcel·lí Bosch i Portí, com també l'evocació que indirectament (a través del record d'una veïna i amiga de Bosch i Jover) en fa una seva deixeblla (Helena Fusté i Munné) i, com a cloenda, una síntesi biogràfica del protagonista— ens ofereix, per ordre cronològic, vint textos on van aflorant les inquietuds, els coneixements, les amistats, les activitats, etc. d'aquest pedagog que exercí primer a Torà de Tost (Ribera d'Urgellet, Alt Urgell) i després, durant molts més anys, als Hostalets de Balenyà (Balenyà).

Així, s'hi reflecteix l'ambient literari de la Plana de Vic, amb extenses glosses de Verdaguier, elements del folclor català, comprenent-hi el sardanisme, el bon gust literari de l'escriptor, especialment en la narració «La Guida», la religiositat de l'època, un agradable sentit de l'humor, etc. L'anecdotari que complementa aquesta obra ajuda a perfilar la fesomia d'un home compromès, com he dit, però també simpàtic, enginyós i, a vegades, despistat. Semblantment, s'hi descriu l'ambient en el qual es desenvolupava la seva vida.

Val la pena que no oblidem figures que, sense brillar com les de primera magnitud, han contribuït a afaiçonar —amb el seu treball i el seu exemple— la nostra terra i la nostra gent, deixant petjada, més o menys fonda, en la nostra història. ■

JOSEP RUAIX I VINYET